

Disney
WINGS
OF
STARLIGHT

ALLISON SAFT

VERTAALD UIT HET ENGELS
DOOR MARLEEN ZIEMERINK

PROLOOG

Sommige dingen zie je alleen maar als je precies weet waar je moet zoeken. Als je, in de vroege ochtendschemering, uit je raam staart, op het moment dat de hele wereld nog slaapt, dan zie je heel misschien een balletje van licht, dat door de laatste zomerbladeren schiet en ze blozend rood achterlaat. Misschien zie je lichte gouden linten in de lucht, glinsterend boven de hyacinten die uit de pas ontdooide aarde ontpoppen. Misschien, als je echt goed kijkt, zouden alle details van het kristal van elk sneeuwvlokje je opvallen. Maar goed, slechts een paar kijken echt goed. En dus ervaren slechts een paar mensen echte wonderen. Slechts een paar zullen weten dat zelfs de gewoonste dingen – de afzakkende maan,

de stroming van het getij, een verloren prul dat toevallig weer tevoorschijn komt onder de keukentafel – magisch zijn.

En dat allemaal is, natuurlijk, het werk van de Nooitgedachtelfen.

Zij laten in slechts één enkele nacht de seizoenen veranderen, en dan gaan ze naar huis. Men zegt dat als je voorbij de tweede ster rechts vliegt en doorvliegt tot de ochtend, je daar uitkomt: het Koninkrijk van Pixie Hllow. Van bovenaf ziet Pixie Hollow eruit als een taart, in vier heel grote stukken gesneden. In het midden vind je de Elfenstofboom, die als een gouden kaars licht geeft in het donker. In het oosten ligt de Lentevallei, waar alle bloemen altijd in bloei staan. In het zuiden: de Zomerse Heide, waar de dagen lang en loom zijn. In het westen? Het Herfstbos, koel en vol met kleur.

En dan, helemaal in het noorden, zijn de Winterse Wouden.

De bewoners van de warme seizoenen doen hun best om zo min mogelijk aan de Winterse Wouden te denken. Maar als ze een glimp opvangen van de enorme schaduw van de berg, dan poppen de beelden van de skeletachtige bomen automatisch op. Dan gaan hun gedachten naar de ijspegels die als ontblote hoektanden in het maanlicht glinsteren of naar de wezens die op zo'n grijze en levenloze plek wonen. De winterelfen kun je het best, in ieder geval volgens de warme elfen, overlaten aan hun besneeuwde eenzaamheid. Al eeuwenlang regelen ze in de Winterse Wouden hun eigen zaakjes. En trouwens, de kou is zo bitter en wreed dat de vleugels van een warme elf direct zouden versplinteren. Er komt niets goeds van terecht als je de grens oversteekt.

Nu bestaan de meeste angsten uit ongegrond bijgeloof. Maar de warme seizoenen zijn niet bekend met het bestaan van de donkere krachten die ronddwalen in de Winterse Wouden. Er is een plek waar alle bomen naar achteren buigen, terugdeinzend voor het bevroren meer dat zich onder hen uitstrekt. Daar is de lucht zwaar en drukkend, als koortsig zweet. Niemand gaat daar ooit naartoe. In ieder geval niemand met een beetje gezond verstand, behalve de jonge Wachter van de Winterse Wouden.

Maar als je dapper, of idioot, genoeg bent, dan zou je een stap op het ijs kunnen zetten. Eronder word je niet begroet met water, maar met een diepe, kronkelende duisternis. Ook al zou je de angst die wordt opgeroepen langer dan een moment kunnen verdragen, dan zou je er alsnog geen touw aan vast kunnen knopen. Slechts heel af en toe veranderen de schaduwen in iets bekends. Misschien een tand, een oog. Of een klauw.

Nee, weinigen zouden ooit zo'n angst ervaren. Maar als je wél, op een bepaalde manier, naar het meer was afgedwaald op een koude, maanloze avond, zoals de Wachter van de Winterse Wouden had gedaan, dan had je misschien gezien wat hij zag: het moment dat er een enkele scheur in het ijs verscheen. Misschien had je dan het versplinteren gehoord waardoor sneeuw van de takken viel. Misschien had je dan gevoeld dat het woud rilde van verwachting.

En toen, toen kwam er iets, amper een schaduw te noemen, tevoorschijn vanuit het gebroken ijs. Het kookte en smolt vervolgens samen tot een vorm die het zich herinnerde uit de nachtmerrie waaruit het was ontstaan. In de duisternis was

het bijna onmogelijk om te zien, maar de voetstappen dreunden zwaar tegen de aarde. En toen, aangetrokken door een verschrikkelijk, oeroud instinct, sjokte het richting de warme seizoenen.

Het was een perfecte middag om te dagdromen: de lucht kleurde goud door het zonlicht en het elfenstof en de weide gonsde van het geluid van de bijen. Clarion zat op een tak van een eikenboom, omringd door het zachte geritsel van bladeren. Wat fijn dat ze hier in haar eentje, in ieder geval voor vijftien heerlijke minuten, helemaal niets kon zitten doen.

Ze had bijna spijt van die gedachte, hoe fijn die ook was. Het was veel te makkelijk om koningin Elvina's antwoord in te beelden, uitgesproken als een koninklijk decreet: *De koningin van Pixie Hollow zit niet te niksen als er nog steeds werk te doen is.*

Maar Clarion was niet de koningin van Pixie Hollow. Nog

niet, in ieder geval, en haar wekelijkse afspraak met de Minister van de Zomer was onverwachts eerder afgelopen. Ze was niet van plan om deze zeldzame vrijheid te verkwanselen.

Haar kroning kwam dichterbij en dus was elk wakker moment gevuld met lessen, repetities, passessies en meer afspraken dan ze ooit voor mogelijk had gehouden. Ze wist dat het nodig was, want ze had nog maar een maand om Elvina's honderden jaren aan wijsheid in zich op te nemen. Maar toch, Pixie Hollow was enorm en wonderbaarlijk, en Clarion had soms het gevoel dat ze er helemaal niets van wist. Hoe kon ze ook, als ze bijna haar hele leven vanaf een afstand had toegekeken?

Clarion liet haar blik over de Zonnebloemenweide gaan en in haar borrelde een gevoel op dat zich het best liet omschrijven als verlangen. Het was het moment vlak voor zonsondergang, en de lichtelfjes kwamen tevoorschijn, gloeiend van enthousiasme en gretig op weg naar de gecontroleerde chaos van hun drukste moment van de dag. Door de bomen keek ze toe hoe ze door de pollenrijke lucht vlogen en in hun wake elfenstof achterlieten. Sommigen werkten in teams om de zonnestralen steeds dichterbij de horizon te brengen. Ze riepen dingen als: 'Iets meer naar links!' en 'Nee, andere links!'. Anderen dipten hun vingers in de zonnestralen en lieten ze in hun mandjes glijden, zo gemakkelijk, alsof ze water uit een put haalden. Het verbaasde Clarion steeds weer opnieuw hoeveel kleine details er in de alledaagse magie van de zonsondergang zaten. Het leek onmogelijk dat zij, vanaf de avond van de zomerzonnewende, verantwoordelijk was voor al die elfen.

Dat vooruitzicht joeg haar meer angst aan dan ze wilde toegeven.

Een hoog gezoem haalde haar uit haar gedachten. Toen schoot er iets langs haar heen: een zwarte veeg tegen de oplichtende hemel. Clarion schoof achteruit en verloor bijna haar evenwicht, voordat ze zichzelf vastgreep aan een tak.

Wat was dat in hemelsnaam?

Met haar hand tegen haar bonzende hart gluurde ze door het gordijn van bladeren naar beneden. Een bij stopte aarzelend met vliegen en landde vervolgens zwaar op de grond, waar ze doodstil bleef liggen. Na een paar tellen fladderden haar vleugeltjes en Clarion zuchtte opgelucht. Niet gewond dus, dacht ze. Het arme ding moet zichzelf hebben uitgeput. Bijen waren een ijverig volkje en stonden erom bekend dat ze hun eigen kunnen overschatten, vooral in de eeuwigdurende hitte van de zomer. Gelukkig was er niets wat een lepeltje suiker niet kon oplossen, en er was meer dan genoeg suiker in Pixie Hollow. De keukens, waar op dit moment van de dag zonder twijfel genoeg zoete dingen te vinden waren, waren in het paleis. Maar nog beter, de bijenkorf, en daarmee alle honing, was aan de overkant van de weide.

Een simpel probleem met een simpele oplossing.

En toch aarzelde Clarion.

Met elk probleem dat in het koninkrijk ontstond, kreeg ze het verlangen om het op te lossen. Ooit had ze geloofd dat die neiging afkomstig was van haar verborgen regeermagie. Dan zou ze er eindelijk iets van kunnen begrijpen. Maar nu begreep ze dat ze die instincten – haar compassie – niet kon vertrouwen.

De koningin van Pixie Hollow hoort niet tussen haar onderdanen.

Al sinds haar Aankomst – de nacht dat ze als een vallende ster was verschenen, net zoals alle koninginnen van Pixie Hollow voor haar – had Elvina haar verteld dat ze anders was. Dat zij anders waren, onuitwisbaar gemarkeerd met sterrenstof. Naast Elvina was Clarion de enige in heel Pixie Hollow met regeermagie.

Clarion keek nog een keer naar de weide, waar groepen dierenelfen en tuinierelfen hun bijenvolkjes hoedden. Zou het ze opvallen dat er eentje vermist was? Maar zelfs als ze het zouden zien, dan zouden ze de hele nacht nodig hebben om haar te vinden. Misschien was zo iets eenvoudigs als het redden van een bij beneden haar stand, maar ze kon het niet over haar hart verkrijgen om nu weg te gaan. Wat voor koningin zou ze zijn als ze zich zou afkeren van het lijden van zelfs de kleinsten van haar onderdanen?

Nu hoefde ze alleen maar uit deze boom te klimmen.

Een zware mantel hing om haar schouders, en verborg haar vleugels onder het gewicht. Alle elfen straalden een zwakke aura uit, eentje die opvlamde en dimde met hun humeur. Maar dankzij haar vleugels was haar gloed altijd op het randje van onuitroeibaar. Hoewel de lichtelfjes hier in Zomer haar voorliefde voor goud deelden, was de gelijkenis niet opvallend genoeg dat Clarion zomaar rond kon vliegen. Als iemand haar vleugels zou zien, zou ze net zo goed van de daken kunnen schreeuwen dat de toekomstige koningin van Pixie Hollow er was.

Als iemand Elvina zou vertellen dat ze hier, onbewaakt, zat... Nee, daar kon ze niet aan denken. Ze zou naar beneden moeten klimmen. Lastig? Ja. Gevaarlijk? Absoluut. Maar ze

stelde zich liever bloot aan het risico dat ze zou vallen, dan dat ze opnieuw een van Elvina's preken zou moeten aanhoren.

Ze rechtte haar rug en ze daalde toen langzaam, tak voor tak, af. Haar spieren brandden en de stam schraapte langs haar handen, maar op miraculeuze wijze lukte het haar om zonder verzwikte enkels in het bed van zonnebloemen te landen. Ze torenden boven haar uit, deinden langzaam door het briesje heen en weer, en wierpen schaduwen op het gras. En daar, slechts een paar meter verderop, lag de bij in een straal van geel zonlicht.

Voorzichtig kwam ze dichterbij en ze knielde naast haar. 'Gaat alles goed met je?'

De antennes van de bij draaiden zich lethargisch naar haar toe, en dat vatte Clarion op als een ja.

Ze realiseerde zich dat ze nog nooit met een bij had gecommuniceerd. Veel elfen hadden bijen als huisdieren, als je al kon spreken van huisdieren. De beestjes kwamen en gingen naar eigen believen. De elfen probeerden hen met gerechten van nectar in het raamkozijn en tuintjes vol met hun favoriete bloemen – kattenkruid, lavendel en zonnehoedjes – te paaien. Elvina had dat nooit verboden, maar ze had het ook nooit aangemoedigd. Het gemak waarmee de anderen met de dieren in Pixie Hollow omgingen was nog iets wat Clarion nooit had geleerd.

'Laten we jou de lucht weer in krijgen,' zei ze. Ze voelde zich een beetje dom, alsof de bij haar kon begrijpen. Alleen dierenelfen konden echt communiceren met de beestjes. Maar toch, voor de goede orde, voegde ze eraan toe: 'Prik me alsjeblieft niet.'

Voorzichtig nam ze het wezentje in haar handen. De bij bood geen weerstand en Clarion kon zweren dat ze iets van dankbaarheid in haar vermoeide oogjes zag. Haar vacht was verrassend zacht en rook heel vaag naar frisse citroenen en de aardse geur van stuifmeel. Van dichtbij zag Clarion voor het eerst hoe de vleugeltjes van een bij overeenkwamen met de vleugels van de rest van haar onderdanen. Ze waren net zo breekbaar en schitterend als glas en hadden een ingewikkeld patroon van aderen. Het zorgde ervoor dat haar beschermingsinstinct sterker werd.

Ze wiegde het bijtje tegen haar borstkas en liep toen door het zonnebloemenveld. Boven haar hoofd ving ze door de bomen een glimp van langsvliegende elfen op. Elfenstof dwarrelde lui door de lucht, gemengd met het geluid van hun gelach. Clarion werd overspoeld met geluk en verlangen, maar ook door een verschrikkelijk gevoel van eenzaamheid. Alle elfen die een talent deelden, woonden samen. Werkten samen. Speelden samen. Ze zagen uiteraard ook wel andere elfen, maar er was een soort aangeboren begrip onder hen die met hetzelfde doel waren geboren. Soms vroeg Clarion zich af hoe dat zou voelen, hoe het zou zijn dat je ergens toe behoorde. Dat er anderen waren tot wie je je kon richten, die jou allemaal zo volledig zouden begrijpen.

Ze kwamen aan bij de rand van het veld, waar een grote esdoornboom fier boven hen uittorende. Maar het was de holte in de stam, het knoestgat op ongeveer een meter boven de grond, gevuld met rechte rijen gouden honingraad, die Clarions aandacht trok: de bijenkorf.

Voorzichtig legde Clarion de bij in het gras. 'Ik ben zo terug.'

Als antwoord fladderden de vleugeltjes van het wezentje zacht. Misschien begreep de bij haar toch op een bepaalde manier.

Clarion richtte zich op de boom en haalde diep adem. Ze was al in één boom geklommen vandaag. Een tweede zou ook wel lukken, toch? Ze trok zichzelf op en ging op zoek naar plekjes in de groeven van de stam om haar voeten neer te zetten. Ze plaatste haar tenen op de hoeden van honingzwammen die uit de stam bloeiden. Uiteindelijk klom ze op de rand van het knoestgat. Het rustgevende gezoem van de bijen galmde in haar borstkas, en ze werd overspoeld met de geruststellende geur van bijenwas en nectar. Clarion peuterde voorzichtig de kap van was die de honingraad beschermde los. Direct zwol honing naar de oppervlakte. In het late zonlicht leek het bijna licht te geven. Clarion plukte een blaadje van een tak en gebruikte dat vervolgens om wat vloeibare honing op te vangen.

De reis terug naar beneden was hachelijk omdat ze maar één hand had, maar het lukte haar om niet te vallen. Ze haastte zich terug naar de bij en legde het blad naast haar neer. 'Kijk eens aan.'

Clarion keek bezorgd toe hoe het bijtje dronk. Langzaam begon de bij te bewegen. Eerst stond ze op, voorzichtig, alsof ze wilde testen of haar pootjes haar wel konden dragen. Toen, duidelijk aangemoedigd, steeg ze op. Ze vloog een rondje en haalde capriolen uit in de lucht. Ze draalde om Clarion, alsof ze wilde zeggen: *Doe mee.*

'Ik zou willen dat het kon.'

Clarion kon een grijns niet onderdrukken. Zelfs als haar talent haar ontweek, zou ze misschien alsnog iets goeds kunnen doen.

‘Mel?!’ riep iemand, en de stem was doorspekt met paniek.
‘Mel?’

De bij keek op toen haar naam werd geroepen.

Clarion keek op en zag een dierenelfje panisch tussen de zonnebloemen door vliegen. ‘Ben je op zoek naar deze hier?’

Het gebruiende gezicht van een fee verscheen tussen de bloemblaadjes en de verwarring was duidelijk op haar gezicht te lezen. Ze knipperde fel naar de lege plek voor haar. ‘Is daar iemand?’

‘Hier beneden.’

Ze schrok en stortte bijna naar beneden. Clarion kromp in elkaar. Ze gaf toe, het was gek om een elf op de grond te zien. Zelfbewust herschikte ze haar mantel om haar heen. Gelukkig zorgden de felle stralen van de zon ervoor dat het licht van haar vleugels werd gedempt. Het weinige wat er onder haar kraag uit piepte zorgde slechts voor een vage glans op haar huid, en leek op de weerspiegeling van een boterbloem onder haar kin. Het zweet gutste over haar rug en gleed langs haar verkrampde vleugels. Ze kon echt niet wachten om van deze mantel – en de hitte, als ze toch bezig was – af te zijn.

Toen het dierenelfje zich had herpakt, zag ze het bijtje.
‘Mel!’

Mel vloog op volle snelheid naar de elf en week pas op het allerlaatste moment uit. De dierenelf kromp niet in elkaar, alsof ze deze capriolen wel gewend was. Ze leek een glimlach te onderdrukken toen Mel in een zonnebloem dook.

‘Je moest vandaag de afrikaantjes bestuiven,’ mopperde de elf, maar Clarion kon aan de uitdrukking op haar gezicht zien dat ze opgelucht was dat ze haar had gevonden.

Mel kwam weer tevoorschijn, helemaal bedekt met stuifmeel. Ze schudde zich als een natte hond uit en vloog toen weg om zich bij de rest van haar korf aan te sluiten. Clarion kon zien dat ze trots was.

‘Daar heb je vast je handen vol aan,’ stelde Clarion vast.

‘O, je hebt geen idee.’ De dierenelf schudde geërgerd haar hoofd, maar in haar ogen lag een zachte blik. Toen richtte ze haar aandacht op Clarion. ‘Dat was aardig van je.’

Clarion voelde zich overrompeld en enigszins verrast door het compliment. Slechts een paar elfen praatten zonder toestemming tegen haar. Elvina straalde een soort dominantie uit, dat ook afstraalde op Clarion. Het hield haar binnen, maar belangrijker nog, het hield iedereen buiten. Ze was hopeloos als het ging om smalltalk.

Met moeite weerde ze de formaliteit uit haar stem en zei: ‘Het was geen enkel probleem.’

‘Maar toch, bedankt.’ De glimlach van de dierenelf was net zo warm als de zomer. ‘Ik kan me voorstellen dat je het druk genoeg hebt, zonder dat je een dwarse bij achterna moet zitten.’

Clarion glimlachte voorzichtig terug. ‘Graag gedaan.’

‘Heb ik je hier al eens eerder gezien?’ De fee fronste, en bestudeerde haar gezicht, alsof ze haar gelaatstrekken probeerde te plaatsen. ‘Je lijkt wel een beetje op...’

‘Clarion?’

Clarion kromp in elkaar toen ze haar naam hoorde, maar vooral door de bekende stem van de Minister van de Zomer. *Betrapt*. Vrees borrelde in haar op toen ze zich omdraaide naar de minister. Aurelia zweefde achter haar en ze keek haar

lichtelijk verrast aan. Ze had een donkere huid en haar ogen waren net zo goud als elfenstof. Haar haren vielen gedraaid over haar schouders. Vandaag droeg ze een jurk van duizendblad, de gelaagde rok versierd met bloesems, gerangschikt in strengen van roze, oranje en wit.

‘Wat doe je hier nog?’ vroeg ze. ‘Ik dacht dat je inmiddels wel terug in het paleis zou zijn?’

‘Ik heb een korte omweg genomen,’ legde ze flauwtjes uit. ‘Om uit te rusten?’

Aurelia begon door die woorden te stralen. Zij was opgegroeid met lome zomermiddagen en hechtte vooral waarde aan rust en stilte. Hier, in de Zomerse Heide, was er altijd tijd voor een dutje of een glas limonade. Waar zij sluimerden tijdens de hitte midden op de dag, kwamen ze ’s avonds echt tot leven. Zomer was het enige seizoen dat nooit echt sliep. Als Clarion lang genoeg bleef, dan zouden de vuurvliegjeselfen, zij die in het maanlicht leefden, uit hun slaap ontwaken.

‘Mijn briljante leerling,’ kirde Aurelia. ‘Zie je wel? Je leert echt wel over Zomer.’

De complimenten waren hol, maar Clarion dwong zichzelf om vrolijk te antwoorden: ‘Bedankt, minister.’

Aurelia glimlachte toegeeflijk. ‘Nou, als je me wilt excuseren. Ik moet gaan kijken bij mijn lichtelfjes.’

En met die woorden vloog ze weg. Aarzelend keek Clarion op naar de dierenelf, en ze zag dat het elfje lijkleek was geworden. Ze deed haar mond open om iets, wat dan ook te zeggen, zodat ze haar gerust kon stellen. Maar het was al te laat. Ze zag het exacte moment waarop de andere elf realiseerde wie ze was. Het exacte moment dat haar schok veranderde in doods-

angst. Doodsangst vermengd met iets van ontzag. Clarion kon het amper aanzien.

‘Prinses Clarion,’ bracht ze met moeite uit. ‘Het spijt me zo erg.’

Clarion hief sussend haar hand op. ‘Je hoeft je niet te verontschuldigen.’

‘Maar dat moet ik wel.’ De dierenelf boog haar hoofd. ‘Uwe Majesteit, vergeef me alstublieft voor mijn vrijpostigheid. Als ik had geweten...’

Dan had ze nooit een woord met Clarion gewisseld.

Wat kon ze nog doen? Bedeesd zei ze: ‘Je bent vergeven.’

De dierenelf boog nogmaals haar hoofd. Ze mompelde een ademloos bedankje en haastte zich toen weg. Ongetwijfeld terug naar haar werk. En naar haar vrienden.

Dat bekende gevoel van eenzaamheid schoot als een vallende ster door haar heen. Voor een paar kostbare minuten had Clarion bijna kunnen vergeten wie ze was. Hier waren er geen bewakers die haar op een afstandje volgden. Hier schoot niemand rechtop als ze langsliep. Hier vielen geen gesprekken stil als ze dichterbij kwam. Hier werd ze niet achtervolgd door gefluister. Maar dat maakte allemaal niet uit. Want zelfs hier kon ze niet ontsnappen aan wie ze was.

Ze zou dit moeten willen: respect, eerbiediging, onpartijdige afstandelijkheid. Maar dat was niet zo. Het liefst wilde ze het enige wat echt onmogelijk leek: dat mensen haar kenden. Elvina zou dat nooit...

Elvina.

O, sterren. Als ze nu niet zou vertrekken, dan zou ze te laat komen.

Ze maakte de gesp van haar mantel los en liet die van haar schouders glijden. Ze verzamelde de stof in haar armen en steeg op. Ze schoot door de zonnebloemen in een vlaag van goudgeel licht en gouden bloemblaadjes. Een paar bijtjes die lui in de lucht zweefden weken voor haar opzij.

Terwijl ze hoger de lucht in vloog, bleef er een sliert van stuifmeel achter haar hangen. Ze stond zichzelf toe om nog één keer achterom te kijken, en ze had er direct spijt van. De lichtelfen waren blijkbaar klaar met hun werk die middag. Ze hadden zich opgedeeld in teams en gooiden een bolletje licht heen en weer over een net. Zelfs van een afstand kon Clarion hun gierende lach horen, vermengd met triomfantelijk geroep en gefrustreerd geschreeuw als een team een punt scoorde.

Het beeld van haar onderdanen, zo volledig en ongecompliceerd gelukkig, zou haar blij moeten maken. Maar op dit moment was het alleen maar een pijnlijke herinnering aan haar koninklijke eenzaamheid. Hoe graag ze het ook zou willen, ze zou nooit echt bij hen horen.